

Почни з простих слів
Олег Корнійчук

Будь-яка дорога, далека чи близька, починається з невеликих кроків, а більшість історій – із простих фраз. Саме вони відносять нас у невідомі світи, примушують плакати і сміятися, розчулюють і сердять, роблять нас свідками та співучасниками подвигів і злочинів. Слова-цеглинки будують у нашій свідомості величезні уявні світи, які не хочеться полишати. Слова-ідеї відправляють простих героїв у надзвичайно далекі виміри. Слова-обставини заганяють головних героїв у глухий кут і примушують приймати непрості рішення. Слідуйте за простими словами – хто зна, куди це вас приведе. Оповідання, що увійшли в збірку, не пов'язані за змістом та різні за жанром. Читач зануриться в майбутнє, близьке і не дуже, а дивний гість нагонить на вас страху...

Олег Корнійчук

ПОЧНИ З ПРОСТИХ СЛІВ

Віртуальне життя

Я – віртуальний борець. Професіонал снайперської справи і ножового бою. Я проходжу локацію з ботами за найкоротший час та з найменшими втратами. Реанімую напарників у підкаті та знаю найкращі місця для засідок. Немає значення штурмова гвинтівка чи дробовик – я знаю тактику і знайду підхід до ворога. Найкраща броня і обвіс, найкраща зброя. Я відкатав тактику на будь-який склад групи, нехай іде четверо лікарів чи п'ятеро снайперів. Я завжди іду до кінця, скільки б людей не було в групі чи полишило її. Я, навіть один – завжди воїн.

Кожен, хто прокачував свого персонаж з нуля, а не купував, знає, як важко спочатку зберігати позитивний баланс перемог та поразок; знає, що треба берегтися ідіотів, що гоняться за досягненнями на зразок «Рекордний підриг на власних мінах»; знає, що першу броню треба добирати ретельно, бо другий раз кредит на гру не дадуть. Чим довше граєш, чим більше віддаєшся грі – тим сильніше відчай після програшів. Вкласти стільки часу і зусиль, а якийсь читер-задрипанець починає розстрілювати всіх, незважаючи на

перешкоди і відстань. Доводиться на тиждень полишати сервер, поки адміни дадуть лад грі.

Тоді можна стати римським воїном, чи гладіатором. Крізь поразки і кров продиратись від звання працівника, до центуріона і вище. В режимі «пика-в-пику» качати стаміну, звитягу, спритність і силу. Обороняти селище від сусідів і присягати на вірність клану. А коли черговий читер-відморозок почне протикати блаґенькими стрілами зачаровану лорика-сегментата, а апґрейдний гладіус не зможе відбити кинутий противником гаста-спис – час віддатися іншій грі.

А в літаку ти, чи в танку під час гри, немає значення, ти проникаєшся вороготрощею до глибини душі, до зчіплених зубів, до зсудомлених вилиць, до білих пальців на джойстику, клавіатурі чи повноваговому макеті штурмгевера. Ти чудово розбираєшся в особливостях професії королівського ката, або цілителя, знаєш скільки проїдає бойовий звір, чим спритник краще важковаговика, і в якій грі «досвід» для персонажа зло, а в якій – головна мета.

І так по колу. З дня в день, з тижня в тиждень. Вивалюєшся з гри на кілька хвилин, щоб «скинути баласт» та закинутися їжею, не відчуваючи смаку. І знову в бій.

«Гра – це справжнє мистецтво, за допомогою якого дитина вчиться жити, розвивається та пізнає світ.» Постійно цитував це друзям, коли чув нарікання на захоплення іграми. «Так то ж – дитина», – казали вони. Друзі спочатку дивувалися, потім дратувалися, а потім змирилися. Змирилися, що ти випадаєш зі світу віртуального зовсім на трошки, випадаєш, а потім знову занурюєшся в дрібнодетальну графіку і п'ятиточковий звук. «Он той геймер, – переповідаєш мережеві байки, скоріше собі, ніж комусь, – продав персонажа за пристойні гроші. Влив туди непогано, але навар ого-го.»

Рейдиш і крафтиш між поразками і перемогами, петляєш в політиці кланів, продираєшся на верхівку. Засипаєш виснажений, ледве відриваєшся від гри. Червоні очі, болі в спині, викривлені пальці, сплутані сні: ставиш телескопічний приклад на ельфійський арбалет, а глушник на квестовий акінак, потім лякаєшся, що щось наплутав, і лізеш викруткою до улюбленого «Тавога», щоб відрегулювати витрату мани.

Прокинешся мокрий, від жаху, що щось наплутав. А таки наплутав. За вікном весна і сонце, а в тебе іздовий дракон ненагодований. Вирішиш просто виспатись. Відпочити від напарників, що тичуть стволон в спину, від пістолетів, що б'ють потужніше і влучніше від гвинтівок, від сварок не по ділу в чаті, від болі в кисті, від вічно затерплої шиї.

Під вечір згадаєш, що прийдуть друзі. Прийдуть і привітають з Днем Народження. Вони завжди приходять, хоч ти вже й не кличеш. До ночі шукаєш в мережі табулатуру на популярну зараз пісню «Стріляй», чи то «Не стріляй», бо пообіцяв друзям розучити щось на подарованій гітарі. Уві сні думаєш, як вчепити оптичний приціл на гітару, і просинаєшся

з відчуттям нереальності того, що відбувається, нереальності твого життя.

Твое життя для тебе не вповні реальне. Бо справжнє життя там, з драконами і напівголими феями, з напарниками в футуристичних протигазах і бронезилетах. Справжнє життя там – в епічних битвах з чатом внизу екрану, в отруйних сувоях і вогняних кулях, в гудінні «Чорної акули» над головою і пострілах гранатометів, у звуках пострілів харкаючого крупним калібром «Barrett», у дзенькоті гільз на броні бронетранспортера. Усе мішається в голові, і ти розумієш, ще трохи і ти з твоїм глуздом будете квартирувати окремо. Відриваєш очі від монітора, а навколо плаский світ напівтонів, без 3D ефектів, світло б'є в очі – примушує мружитися. Поглядом чіпляєшся за зелене листя за вікном, за білі свічки каштанів. Вітер колише гілля, а десь тишком по потилиці проповзає думка: «Скільки треба fps для такої якості зображення?»

Щоб не звихнутися, вимикаєш комп, телевізор, геть усю електроніку в домі. Лягаєш на диван і слухаєш, слухаєш життя: сусіди нагорі совають стілець по підлозі, з ненавистю до всього людства гепають двері під'їзду, смертельно пораненим звіром стогнуть гальмівні колодки автобусів на зупинці, гудіння транспорту, вітер грається листям справжніх дерев.

Крізь дрімоту увірвався виск гальм, удар, зойки болю «ой-ой-ой!» і тиша – когось збили на перехресті. Вийшов подивитись, може комусь потрібна допомога.

На перехресті малолітражка з пом'ятим передком і двома дітьми на задньому сидінні. На узбіччі лежить чималий пес – доходить. Скавчати сили не має, просто відкриває рота, хапаючи повітря, потім затихає. На дворі тепло, але здається від собачого тіла іде пара. Люди навколо стоять, розгублено дивляться, не знають що робити. І я теж не знаю. Викликати швидку? А є швидка допомога для собак? А що взагалі належить робити в подібних випадках?

П'яний тип з повідцем кидається на чоловіка, що стоїть біля розбитої автівки, замахується і влучає, чи то в око, чи в брову. У водія обличчя заливає кров'ю. Якоїсь миті вже вишу на власнику пса, відтаскую від жертви. Всі стоять, дивляться. Собачник кілька раз дістав і мене важким карабіном на кінці повідця. Разом зі спалахами болю світ набуває об'єму, стає реальним, як ніколи раніше. Вигляд чужої крові, запах і смак власної; життя, що покидає ще тепле собаче тіло; звуки вулиці; сонце крізь листя; м'якість трави та болісна нерівність асфальту – все, наче, карбувалось на моїй шкірі і в моїй голові.

Поки борюкались з собачником розбите авто поїхало, щойно розгублені глядачі раптово згадали про справи і розбрелися. Врешті, я видер повідця і викинув важкий карабін за ґратка зливної каналізації. Сам повідець з силою пожбував у господаря пса, який стояв на колінах та лив п'яні сльози над нерухожим тілом свого вихованця.

Реальний світ наполегливо давав про себе знати пульсуючим болем розсічень та пекучими ліктями, роздертими об асфальт. Світ віртуальний віддалився, ніби соромився

своєї незначущості. Абсолютно не турбували іграшкові проблеми, іграшкові перемоги, іграшкові поразки. Тепер це все виглядало слабким маревом у моєму житті. Сила і яскравість ігрових емоцій лягли тягарем на гострі щелепи совісті, яка, несподівано міцно і боляче, стала наводити свій лад в моїх почуттях. Як соромно, за втрачений час, за відданість несправжньому, неіснуючому. Хочеться зникнути з вулиці, захватись від світу, нікого і ніколи не бачити.

«Так тобі і треба, ідіот!» – сичу сам на себе, коли розчин йоду розлазиться рудими плямами по ранах. Тепер соромно і за те що поліз до собачника. Не знаю чому, просто соромно.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22778603&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.